

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21Cob/92/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217206855
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Božena Husárová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2217206855.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Boženy Husárovej a sudcov JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Terézie Mecelovej v právnej veci žalobcu: Doprastav a.s., Drieňová 27, Bratislava, IČO: 31 333 320, zastúpený advokátom: JUDr. Jozef Boledovič, Úzka 578/4, Rovinka proti žalovanému: DRIVING ACADEMY s.r.o., Orechová Potôň 800, IČO: 45 433 348, zastúpený: BURDA LEGAL, s.r.o. Rudnícka 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Dominik Burda, IČO: 46 530 894, o zaplatenie 90.848,01 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 16Cb/73/2017-301 zo dňa 14.11.2017 v spojení s uznesením Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 16Cb/73/2017-395 zo dňa 19.07.2019 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 16Cb/73/2017-301 zo dňa 14.11.2017 v spojení s uznesením č.k. 16Cb/73/2017-395 zo dňa 19.07.2019 **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcovi odvolací súd priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 90.848,01 eur s 0,05 % denným úrokom z omeškania od 18. novembra 2016, v časti o zaplatenie 40 eur žaloba zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov konania. Z dôvodu, že rozsudkom prvoinštančný súd nerozhodol o celom predmete konania, samostatným uznesením rozhodol o zostatku žalobou uplatneného nároku tak, že konanie o zaplatenie sumy 360 eur z dôvodu následného späťvzatia žaloby v tejto časti zastavil a z tejto časti stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol založil na vykonanom dokazovaní k návrhu, ktorým žalobca žiadal zaviazat' žalovaného k povinnosti uhradiť mu sumu 90.848,01 eur s 0,05 % denným úrokom z omeškania od 18.11.2016 do zaplatenia s poukazom na to, že na základe Zmluvy o dielo č. 167/2010/0/5 uzatvorenej stranami sporu dňa 25.06.2010 zhotovil pre žalovaného dielo označené ako „Objekt Školy šmyku Výcvikového zariadenia pre vodičov Orechová Potôň“. V Zmluve si strany dohodli zádržné vo výške 7% z fakturovanej sumy za stavebnú časť, ktoré bolo rozdelené na tzv. krátkodobé zádržné vo výške 4/7 zo zadržanej sumy a ktoré malo byť vyplatené po odstránení nedorobkov zistených pri odovzdaní diela a na tzv. dlhodobé zádržné vo výške 3/7 zo zadržanej sumy, ktoré malo vyplatené po uplynutí záručnej doby. Žalobca vyúčtoval celkovú cenu stavebnej časti diela sumou 3.219.000,16 eur s DPH, z ktorej dlhodobé zádržné tvorilo 81.149,74 eur. Podľa Zmluvy mala byť zadržaná časť ceny technologickje časti diela vyplatená po uplynutí záručnej doby. Za túto časť diela žalobca vyúčtoval celkovo 732.175 eur a z nej zádržné predstavovalo sumu 9.698 eur. Dielo bolo žalovaným prevzaté podľa preberacieho protokolu dňa 31. októbra 2010 ako bez takých väd, ktoré by bránili jeho riadnemu užívaniu a záručná doba uplynula dňa 31. októbra 2015, resp. 31. októbra 2013. Žalovaný napriek uplynutiu uvedenej lehoty

zadržané zádržné žalobcovi nevyplatil, preto sa tohto plnenia žalobca domáhal súdnou cestou. Z dôvodu omeškania žalovaného s plnením žiadal priznať i nárok na úrok z omeškania vo výške dohodnutej v Zmluve.

3. Žalovaný s návrhom nesúhlasil, žalobu žiadal zamietnuť. Tvrdil, že po odovzdaní diela sa na ňom vyskytli vady, ktoré žalobca neodstránil napriek tomu, že ich žalovaný riadne reklamoval. Z dôvodu uplatnenej reklamácie nemohla preto uplynúť ani záručná doba, ktorá začala podľa čl. VII. ods. 7.2 Zmluvy o dielo u odstráneného nedostatku plynúť odznova a žalobcovi z tohto dôvodu nemôže vzniknúť ani nárok na vrátenie a vyplatenie zádržného. Okrem toho poukázal na to, že žalobca si uplatnil k nároku aj paušálnu náhradu vo výške 400,- eur, ktorá mu ale nemôže patriť.

4. Žalobca vo vyjadrení k tvrdeniam žalovaného uviedol, že časť z vád, ktoré označil a reklamoval žalovaný odstránil, časť z nich ale ako nedôvodnú reklamáciu neuznal z dôvodu, že niektoré vady neboli oznámené bezodkladne, existencia niektorých nebola preukázaná a za niektoré žalobca nezodpovedá, pretože bolo spôsobené nedostatkom údržby zo strany žalovaného. Dielo žalobca riadne zhotovil, žalovanému ako objednávateľovi odovzdal, tento ho prevzal a užíva. Na doplnenie uviedol, že uznesením Okresného súdu Bratislava I. bol potvrdený jeho reštrukturalizačný plán, v súvislosti s ktorou skutočnosťou žalovanému nesvedčí právo domáhať sa voči nemu finančných nárokov, ak si ich v reštrukturalizácii neuplatnil a na ktoré mu preto právo zaniklo. Súčasne vzniesol voči nárokom žalovaného námietku premlčania.

5. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na deň 06.10.2017 (č.l. 256), ktorého sa zúčastnili obe strany sporu a na ktorom ich podrobne oboznámil so spornými a nespornými skutočnosťami a s predbežným právnym posúdením veci. Súčasne vyzval žalovanú stranu, aby ku skutkovým tvrdeniam, ktoré použila na svoju obranu predložila a označila dôkazy v lehote do 2 týždňov, aby tak preukázala ich opodstatnenie. Súd tiež strany poučil o sudcovskej koncentrácii konania v zmysle § 153 a §154 C.s.p. a oznámil ďalší termín pojednávania určený na deň 14.11.2017, ktorý prítomné strany sporu vzali na vedomie.

6. Uvedeného pojednávania sa ale žalovaný ani jeho právny zástupca nezúčastnili. Žalovaný v podaní zo dňa 09.11.2017, ktoré bolo v ten istý deň doručené prvoinštančnému súdu požiadaval o odročenie pojednávania z dôvodu, že dňom 08.11.2017 ukončil so svojim právnym zástupcom zastupovanie z dôvodu straty dôvery v jeho služby a tiež pre zásadné nezhody, ktoré vyplynuli zo spôsobu jeho zastupovania a tiež z dôvodu svojej ekonomickej a finančnej situácie. Pre vypovedanie právneho zastúpenia žiadal, aby konajúci súd nariadené pojednávanie odročil a poskytol žalovanému ako strane sporu primeraný časový priestor pre využitie svojho práva zvoliť si iného právneho zástupcu (č.l. 281), pretože v konaní sa riešia právne náročné otázky.

7. Na žiadosť o odročenie pojednávania reagoval prvoinštančný súd v súlade s procesným právnym predpisom a žalovanému oznámil, že žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovuje (č.l. 291). Napriek tomu v deň konania pojednávania bola prvoinštančnému súdu elektronicky doručená ešte žiadosť o odročenie pojednávania od konateľa žalovanej strany sporu, ktorý oznámil, že sa ani on ako štatutárny orgán nemôže pojednávania zúčastniť z dôvodu náhleho zhoršenia zdravotného stavu jeho maloletého dieťaťa.

8. Súd prvej inštancie procesné úkony žalovaného smerujúce voči súdu v spojení so žiadosťou o odročenie pojednávania a ospravedlnenie neprítomnosti konateľa žalovanej strany z dôvodu zhoršeného zdravotného stavu maloletého dieťaťa vyhodnotil ako neopodstatnené dôvody, k čomu odkázal na právnu úpravu uvedenú v § 183 C.s.p. Žiadosť o odročenie pojednávania doručenú súdu niekoľko dní pred určeným termínom pojednávania súd posúdil ako účelové konanie vedené s cieľom vyhnúť sa pojednávaniu a zdôraznil, že pojednávanie je možné odročiť len z dôležitých dôvodov. Skutočnosti, ktoré ale uviedol žalovaný v žiadosti o odročenie pojednávania nepovažuje prvoinštančný súd za tak dôležité, aby založili opodstatnený dôvod pre odročenie pojednávania. Súd vzal do úvahy, že k ukončeniu zmluvy o poskytovaní právnych služieb nedošlo zo strany právneho zástupcu, ale zo strany žalovaného, ktorý plnomocenstvo ako klient sám odvolal, preto súd skúmal i dôvody, ktoré ho k takémuto úkonu viedli. Súd nepopieral, že právo na právne zastúpenie strane sporu patrí, ale jeho výkon nemôže byť zneužívaný a uplatňovaný šikanóznym spôsobom, ktorý by zasiahol do práv druhej strany sporu na súdnu ochranu. Plnomocenstvo bolo zo strany žalovaného odvolané dobrovoľne

a v tomto spore zákon povinné právne zastúpenie nevyžaduje. Súd tiež poukázal na ust. § 22 ods. 5 zák. č. 586/2003 Z.z. podľa ktorého žalovaný ako klient mohol trvať na vykonaní neodkladných úkonov, medzi ktoré nepochybne patrí aj zastupovanie na pojednávaní počas doby 15 dní od doručenia oznámenia o odstúpení od zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Právny zástupca tak mal žalovaného zastupovať do 23. novembra 2017, teda aj v čase uskutočneného pojednávania. Argumenty žalovaného podľa ktorých ho nemohol už pôvodný právny zástupca zastupovať súd ako relevantné neakceptoval a žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu vypovedania zastupovania advokátovi vyhodnotil ako snahu žalovaného vyvolať prieťahy v konaní.

9. Prvoinštančný súd skonštatoval, že uzatvorenie Zmluvy o dielo nie je sporné. V Zmluve si strany dohodli predmet plnenia, cenu diela, platobné podmienky, zodpovednosť zhotoviteľa, záručnú dobu, záručnú zábezpeku, sankcie, zmluvnú pokutu, náhradu škody. Žalobca dielo v dohodnutom rozsahu vykonával a priebežne vykonané práce žalovanému fakturoval. Za nesporné súd tiež označil odovzdanie zhotoveného diela žalovanému ako objednávateľovi, ktorý dielo dňa 31.10.2010 prevzal, čo vyplynulo z preberacieho protokolu (č.l.16). Pri preberaní diela strany nezistili, že by dielo malo vady, ktoré by bránili jeho užívaniu ako celku. Vady, ktoré boli zistené užívaním diela nebránili, boli osobitne spísané s tým, že budú v určených lehotách odstránené a to do marca resp. apríla 2011, ako je uvedené v preberacom protokole. Časť z takto zistených väd a nedorobkov mal žalobca vykonať za dodatočnú úhradu. Tieto žalobca odstránil a vyúčtoval si za ne odmenu 5.000,10 eur bez DPH faktúrou č. 1151120002, z ktorej sumy 7 % -né zádržné určil vo výške 350,01 eur.

10. Žalovaný od 17.05.2011 postupne reklamoval u žalovaného rôzne vady, z ktorých niektoré žalobca ako zhotoviteľ uznal a odstránil, niektoré za vady nepovažoval a niektoré neuznal z dôvodu ich vzniku pre nedostatočnú údržbu, ktorú mal vykonať žalovaný. Žalovaný na žalobcu, ktorý neodstránil vady, pretože ich za také, za ktoré by mal byť zodpovedný nepovažoval, reagoval poukazom na čl. VI. bod 6.3. Zmluvy o dielo, podľa ktorého „v prípade neplnenia dohodnutých termínov odstraňovania väd, má žalovaný právo nechať tieto vady odstrániť tretím osobám podľa vlastnej voľby na náklady žalobcu“. V konaní ale žalovaný súdu ničím nepreukázal, že by po odovzdaní diela a to od 31. októbra 2011 do roku 2014 dal nejaké vady odstrániť tretím osobám a vynaložil náklady na odstránenie takýchto väd, prípadne, že by ich odstraňoval na vlastné náklady.

11. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o žalobe vychádzal zo skutkových tvrdení žalobcu, ktorý k nim produkoval podstatné dôkazy a voči ktorým neboli zo strany žalovaného vznesené zásadnejšie námietky, preto ich považoval za nesporné v zmysle § 151 ods. 1 C.s.p.

12. Prvoinštančný súd rozhodnutie založil na čl. 8 Základných princípov Civilného sporového poriadku v spojení s § 151 C.s.p. so zameraním na unesenie dôkazného bremena. Prvoinštančný súd zdôraznil, že pojem dôkazného bremena procesný poriadok síce nevymedzuje, ale vo všeobecnosti je potrebné vychádzať z toho, že dôkazné bremeno na preukázanie určitej skutočnosti zaťažuje tú stranu, v ktorej prospech má táto skutočnosť svedčiť. Strana je tak povinná dokázať tie skutočnosti, ktoré zakladajú ňou uplatnený nárok. Ak strana vznáša námietku proti uplatnenému nároku spočívajúcu v existencii protinároku alebo v existencii skutočností brániacich jeho vymáhaniu, potom je povinná takéto skutočnosti ako rozhodné pre svoj protinárok resp. dôvody, ktoré by bránili vymáhaniu nároku žalobcu preukázať a uniesť k nim dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažuje.

13. V tejto konkrétnej veci žalovaná strana sporu má právo voči nároku žalobcu na vyplatenie zádržného namietať, že časť zo zádržného bola spotrebovaná za účelom odstránenie väd diela samotným žalovaným, resp. môže vzniesť kompenzačnú námietku s poukazom na existenciu vzájomnej pohľadávky vzniknutej vynaložením nákladov na odstránenie reklamovaných väd diela. Žalovaný ale svoju obranu založil len na všeobecných tvrdeniach, ktoré žiadnym spôsobom nekonkretizoval, i keď mu bol prvoinštančným súdom na pojednávaní konanom dňa 06. októbra 2017 vytvorený dostatočný priestor na predloženie a preukázanie rozhodujúcich tvrdení a označenie dôkazov podľa § 181 ods. 4 a 5 C. s. p. Súd za týmto účelom poskytol žalovanému lehotu 2 týždňov na to, aby pre neho podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia k rozsahu, druhu, výške a času nákladov, ktoré vynaložil na odstránenie väd neodstránených na diele žalobcom konkrétne uviedol a aby v rovnakej lehote označil dôkazy na ich preukázanie a predložil tie, ktorými disponuje (č.l. 257). Súd tiež žalovaného súd poučil o dôsledkoch vyplývajúcich z § 153 a § 154 C. s. p. Žalovaný ale v súdom určenej lehote žiadne skutočnosti neoznačil, nenavrhol ani vykonanie žiadnych dôkazov na preukázanie svojho tvrdenia, z

čoho súd dospel k záveru, že žalovaný nesplnil povinnosť vyplývajúcu pre neho z čl. 8 Základných princípov C. s. p. a neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Za relevantný dôkaz pre unesenie dôkazného bremena žalovaného súd nepovažoval odkaz na „opätovné výzvy“ na odstránenie väd, pretože nimi žalovaný len poukazuje na možnosť odstránenia väd na náklady žalobcu, ale nimi nepreukázal, že by nejaké výdavky a v akej výške skutočne vynaložil. Ak chcel žalovaný pre seba získať výhodnejšie postavenie v konaní oproti dôkazom produkovaným žalobcom, musel žalobcove dôkazy vyvrátiť. Žalovaný ale zostal v tomto smere pasívnym, žiadne návrhy neoznačil, žiadne dôkazy nepredložil, preto súd skonštatoval, že žalovaný rozhodujúce skutočnosti, pre ktoré neopodstatnenosť žaloby tvrdil v súdnom konaní nepreukázal.

14. Z hľadiska právneho posúdenia veci prvoinštančný súd vychádzal z právnej úpravy uvedenej v ust. § 536 ods. 2, § 546 ods. 1, § 549 ods. 1 Obchod. zák., vzťahujúcej sa na zmluvu o dielo, ale i s konkrétnej úpravy podmienok, ktoré si strany dohodli v Zmluve o dielo, ktorá upravovala vzájomné pravidlá strán, platobné podmienky, spôsob fakturácie, pravidlá pre zadržanie časti ceny, zodpovednosť zhotoviteľa, záručnú dobu splatnosť ceny stavebnej časti a fakturáciu ceny časti technologickej časti. Pravidlá pre zadržanie tzv. zádržného, upravoval čl. V ods. 5.3 Zmluvy o dielo, podľa ktorého žalovaný bol po fakturácii povinný zaplatiť žalobcovi 93 % fakturovanej sumy za stavebnú časť diela, resp. 99 % fakturovanej sumy za technologickejšiu časť. Zvyšných 7 %, resp. 1 % fakturovanej sumy predstavovalo zádržné. Štyri sedminy (4/7) zo zádržného za stavebnú časť diela mal žalovaný doplatiť po odovzdaní a prevzatí diela, tri sedminy (3/7) z tohto zádržného mal doplatiť po uplynutí záručnej doby na stavebnú časť diela; v rovnakej lehote mal zaplatiť zádržné za technologickejšiu časť diela.

15. Skutkový stav zistený súdom prvej inštancie preukázal, že žalobca vyúčtoval žalovanému celkovú cenu stavebnej časti diela v sume 2.705.000,12 eur bez DPH, z čoho 7 % zádržné predstavovalo 189.350 eur. Ďalej žalobca vyúčtoval žalovanému celkovú cenu technologickej časti diela v sume 975.000 eur bez DPH, z čoho 1 % zádržné predstavuje 9.750 eur. Bolo preukázané, že dielo bolo žalobcom žalovanému odovzdané v súlade s čl. X. Zmluvy o dielo dňa 31. októbra 2010. Podľa uvedeného tak mal žalovaný podľa čl. V ods. 5.3.1.3 Zmluvy o dielo doplatiť žalobcovi 3/7 zo sumy 189.350 eur, čo je 81.150 eur a to po uplynutí záručnej doby stavebnej časti diela, a v podľa čl. V ods. 5.3.2.2. sumu 9.750 eur po uplynutí záručnej doby technologickej časti diela. V podstate rovnaká úprava vyplývala aj z čl. VIII. ods. 8.1 Zmluvy o dielo.

16. V Zmluve sa strany dohodli na postupnej fakturácii ceny diela. Žalobca tak postupoval a za vykonané od 1. júla do 31. júla 2010 v celkovej cene 419.051,41 eur bez DPH vyúčtoval žalovanému faktúrou č. 1051020027 (č. l. 23,) z ktorej 7 % zádržné je 29.333,60 eur, za práce vykonané od 1. augusta do 31. augusta 2010 v celkovej cene 630.975,88 eur bez DPH vyúčtoval faktúrou č. 1051020033 (č. l. 26) na z ktorej suma 7 % zádržné je 44.168,31 eur, práce vykonané od 1. septembra do 30. septembra 2010 v celkovej cene 816.415,66 eur bez DPH vyúčtoval faktúrou č. 1051020036 (č. l. 29), z ktorej suma 7 % zádržného je 54.149,10 eur, práce vykonané od 1. októbra do 31. októbra 2010 v celkovej cene 483.576,82 eur bez DPH vyúčtoval faktúrou č. 1051020043 (č. l. 36) z ktorej žalobca určil 7 % zádržné v sume 33.850,38 eur. Žalobca začal vykonávať aj technologickejšiu časť diela, ktorého cenu vyúčtoval žalovanému v súlade s čl. V ods. 5.1.2 Zmluvy o dielo a to faktúrou č. 1051020023 (č. l. 53) vo výške 205.000 eur bez DPH, z čoho 1 % zádržné určil sumou 2.050 eur, faktúrou č. 1051020028 (č. l. 54) vyúčtoval sumu 80.000 eur bez DPH, z ktorej 1 % zádržné určil vo výške 800 eur, faktúrou č. 1051020042 (č. l. 55) vyúčtoval sumu 281.000 eur bez DPH, z ktorej 1 % zádržné určil vo výške 2.810 eur, faktúrou č. 1051020050 (č. l. 56) vyúčtoval sumu 116.500 eur bez DPH, z ktorej 1 % zádržné určil vo výške 1.165 eur. V tejto faktúre žalobca uviedol i 1 % zádržné z prvých dvoch splátok z kúpnej ceny technologickej časti diela v sume 1.092,44 eur a 1.832,56 eur.

17. Zmluva o dielo upravovala i záručnú dobu a podľa čl. VII. ods. 7.1. táto začala plynúť odo dňa odovzdania a prevzatia celého diela, s výnimkou častí s takými vadami, ktoré bránia riadnemu užívaniu diela. Existencia väd, ktoré nebránia riadnemu užívaniu diela nemá na záručnú dobu vplyv. Dielo bolo žalobcom protokolárne odovzdané žalovanému dňa 31. októbra 2010, pri odovzdaní neboli zistené vady, ktoré by bránili riadnemu užívaniu diela, v dôsledku čoho týmto dňom začala plynúť záručná doba pre celé dielo a tak záručná doba na stavebnú časť diela mala uplynúť 31. októbra 2015 a na technologickejšiu časť diela 31. októbra 2013. Voči tomuto zisteniu žalovaný namietal, že k jej uplynutiu nedošlo, pretože sa záručná doba predĺžila v zmysle čl. VII. ods. 7.2 Zmluvy o dielo, podľa ktorého

záručná doba u odstráneného nedostatku brániacemu riadnemu užívaniu diela začína odznova plynúť až dňom skončenia dokončenia odstránenia nedostatku a jeho prebratím objednávateľom.

18. K čl. VII. ods. 7.1 a 7.2 ale súd zdôraznil, že sa ním rozlišuje medzi záručnou dobou na stavebnú časť diela, resp. na technologickú časť diela ako celku na jednej strane, a medzi novým plynutím záručnej doby „u odstráneného nedostatku“ podľa ods. 7.2. Pojem „záručná doba na stavebnú časť diela“, resp. „záručná doba na technologickú časť diela“ je ako určitý terminus technicus použitý v Zmluve na označenie 60 mesačného, resp. 36 mesačného obdobia od 31. októbra 2010 upraveného v čl. VII. ods. 7.1. Úprava uvedená v čl. VII. ods. 7.2 Zmluvy ale neupravuje predĺženie tejto záručnej doby ako celku, ale len nové plynutie záručnej doby od okamihu odstránenia nedostatku. Opačný výklad, ktorý preferoval žalovaný a podľa ktorého nové plynutie záručnej doby niektorého odstráneného nedostatku by predlžovalo záručnú dobu diela ako celku by znamenalo, že akákoľvek nevýznamná ale odstránená vada by automaticky zabránila vyplateniu celého zádržného podľa čl. V. ods. 5.3 Zmluvy. V takom prípade by ale nebol vykonateľný čl. V. ods. 5.3.1.4 Zmluvy, ktorý umožňuje po dvoch rokoch záručnej doby nahradiť zádržné bankovou zárukou platnou „minimálne počas doby trvania záručnej doby“. Žalobca by tak nikdy nemohol odhadnúť trvanie záručnej doby. Uvedenú časť Zmluvy je preto možné podľa názoru súdu vyložiť jedine tak, ak sa pojem „záručná doba na stavebnú časť diela“ vyloží ako pojem určený čl. VII. ods. 7.1 na 60 mesiacov od prevzatia diela. Na základe tohto zistenia povinnosť žalovaného doplatiť 3/7 zádržného za stavebnú časť diela nastala uplynutím dňa 31. októbra 2015 (t. j. 60 mesiacov od prevzatia diela) a doplatiť celé zádržné za technologickú časť diela nastala uplynutím dňa 31. októbra 2013 (t. j. 36 mesiacov od prevzatia diela). Podľa čl. V. ods. 5.3.1.3, ale aj ods. 5.3.2.2 Zmluvy mal žalovaný povinnosť doplatiť tú časť zadržanej ceny, ktorá nebola zhotoviteľovi (žalobcovi) dosiaľ vyplatená alebo ktorá nebola započítaná voči nákladom objednávateľa (žalovaného) na odstránenie vád diela počas záručnej doby.

19. Prvoinštančný súd venoval pozornosť i čl. VI. ods. 6.3 Zmluvy o dielo, podľa ktorého žalovaný ako objednávateľ mal právo zádržné použiť práve na uhradenie nákladov vynaložených na odstránenie vád diela, ak ich neodstránil žalobca ako zhotoviteľ a tak konal v rozpore so svojou povinnosťou upravenou v čl. VI. ods. 6.1 a 6.2 Zmluvy o dielo. Z tejto zmluvnej úpravy jednoznačne vyplýva, že žalovaný mohol zádržné, ktoré mal žalobcovi vyplatiť po uplynutí záručnej doby znížiť len o sumu, ktorú už zaplatil skôr alebo ktorú si započítal ako náklady na odstránenie vád. Zo zisteného skutkového stavu ale nevyplývalo, že by žalovaný zaplatil viac než žalobcom uplatnených 90.848,01 eur, ani že by vynaložil akékoľvek náklady na odstránenie vád, ktoré by v rozpore s čl. VI. ods. 6.1 a 6.2 Zmluvy počas záručnej doby neodstránil žalobca. Vzhľadom na tieto zistenia žalovaný nepreukázal existenciu práva na zníženie sumy zádržného, ktorú mal doplatiť žalobcovi podľa čl. V. odsekov 5.3.1.3 a 5.3.2.2 Zmluvy o dielo č. 167/2010/0/5 .

20. Prvoinštančný súd si všimol faktúru č. 1051020036 (č. l. 29), ktorou si žalobca uplatnil a fakturoval zádržné vo výške 54.149,10 eur, čo ale pri výške 7 % zo sumy 816.415,66 eur malo byť vo výške 57.149,10 eur. Bolo však vecou žalovaného preukázať, že žalobcovi zaplatil viac než bol do daného termínu povinný a zostatok nevyplateného zádržného mal byť nižší. Žalovaný ale túto skutočnosť nerozporoval a nenamietal, žiadne dôkazy k nej neprodukoval, z toho dôvodu súd žalobcom vyčíslenú a požadovanú sumu na vyplatenie zostávajúceho zádržného považoval za nespornú s poukazom na procesnú úpravu uvedenú v ust. 151 ods. 1 a 2 C. s. p.

21. Žalobca uvádzal, že listom zo dňa 11. novembra 2016 požiadal žalovaného o vyplatenie zádržného po ukončení záručnej doby na stavbe „Objekt Školy šmyku výcvikového zariadenia pre vodičov - Orechová Potôň“ vo výške 90.848,01 eur. Tento list bol podaný ako doporučená zásielka na poštovú prepravu na pošte Bratislava 29 dňa 15. novembra 2016. Žalovaný nevzniesol námietky ani k tomuto tvrdeniu žalobcu, podľa ktorého zásielka podaná dňa 15. novembra 2016 na pošte Bratislava 29 bola výzvou na vyplatenie zvyšného zádržného, preto i túto skutočnosť súd vyhodnotil ako nespornú, potvrdenú predloženými dôkazmi.

22. Žalobca dal do pozornosti, že voči nemu bolo začaté uznesením Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 6 R 1/2014 zo 4. apríla 2014 reštrukturalizačné konanie a súd jeho reštrukturalizáciu povolil. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný svoje pohľadávky na náhradu akýchkoľvek nákladov vynaložených na odstraňovanie vád diela, prípadne iné peňažné pohľadávky vzniknuté v dôsledku ním vytýkaných vád diela prihlásil do reštrukturalizačného konania a tieto by sa stali súčasťou reštrukturalizačného

plánu, ktorý plán Okresný súd Bratislava I. potvrdil uznesením sp. zn. 6 R 1/2014 z 29. decembra 2014, zverejnenom v Obchodnom vestníku čiastka 2/2015 dňa 5. januára 2015 .

23. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia vyporiadal i s prípadným uplatnením námietky započítania nárokov žalovaného voči nárokom žalobcu a uviedol, že aj v prípade ich premlčania by mohli byť započítané, k čomu poukázal na ust. § 388 ods. 2 písm. a/ Obchod. zák., podľa ktorého si môže oprávnená strana toto právo v rámci obrany uplatniť aj po uplynutí premlčacej doby, ak sa obe práva vzťahujú na tú istú zmluvu. Takéto započítanie by ale bolo v tomto prípade vylúčené s poukazom na § 120 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. v znení účinnom do 28.02.2017. Žalovaný si totiž takéto nároky v reštrukturalizácii ako pohľadávku neprihlásil. Žalovaný neprihlásenie uvedených nárokov odôvodňoval tým, že ide o nároky na odstránenie väd vzniknuté zo zodpovednosti za vady zo záruky zhotoviteľa diela, ktoré nie sú peňažnou pohľadávkou a tak sa prihláškou neprihlasujú. K uvedenému ale prvoinštančný zdôraznil, že v tomto konaní ale žalovaný žiada započítať peňažné nároky a nie nároky nepeňažné, preto sa nemôže dovoliavať výhody upravenej v § 120 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. Podľa čl. VI. ods. 6.3 Zmluvy o dielo sa mohol domáhať len náhrady nákladov vynaložených na odstránenie tých väd diela, za ktoré žalobca zodpovedá a ktoré nim neboli odstránené. Z dokazovania ale nevyplývalo, že by si žalovaný v reštrukturalizácii prihlásil nároky voči žalobcovi ako náhradu nákladov na odstránenie väd, ktoré žalobca neodstránil. Uznesením, ktorým bol potvrdený reštrukturalizačný plán nastali účinky uvedené v § 120 ods. 1 zák.č. 7/2005 a tak sú vylúčené nároky žalovaného uplatňovať si ich na súde, preto sa žalovaný nemohol úspešne brániť započítacou námietkou.

24. Žalovaný uplatnenie práva na zaplatenie zádržného označil aj vo svojom vyjadrení aj za výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, pretože si ho žalobca žiada vyplatiť, i keď všetky žalovaným reklamované vady diela neodstránil. K tomuto tvrdeniu prvoinštančný súd zdôraznil, že nemôže byť v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku taký výkon práva, ktorým sa žalobca domáha zádržného v súlade s úpravou uvedenou v Zmluve o dielo čl. V 5.3.1.3 a 5.3.2.2, keďže dielo riadne vykonal a zmluvne dohodnuté povinnosti splnil. Oproti tomu, ak dielo malo vady a žalobca nepristúpil k ich odstráneniu, žalovaný mal možnosť počas záručnej doby nechať si tieto vady odstrániť treťou osobou a proti zádržnému si svoje náklady započítať. Žalovaný ale takto nekonal, hoci jeho záujmy boli už samotnou Zmluvou o dielo dostatočne ochránené. Okrem toho z dokazovania zistený skutkový stav preukázal, že žalovaný žiadne svoje nároky ani v priebehu súdneho konania nebol schopný označiť, vyčíslieť, ani iným spôsobom preukázať, preto súd žalobe vyhovel v celom rozsahu.

25. S poukazom na § 365 ods. 1 Obchod. zák. mal súd preukázané, že sa žalovaný so splnením svojej povinnosti dostal do omeškania, preto priznal žalobcovi i nárok na úroky z omeškania vo výške sadzby, ktorú si strany sporu v Zmluve o dielo v čl. XIII ods. 13.3 dohodli. Žalobca si uplatnil v žalobe i paušálnu náhradu spojenú s uplatnením pohľadávky v zmysle úpravy uvedenej v § 768k ods. 2 Obchod. zák. vo výške 400 eur. Zmluva o dielo však bola uzatvorená dňa 25.06.2010, čo je pred právnou úpravou, ktorou sa priznáva paušálna náhrada nákladov, preto súd tento nárok žalobcovi nepriznal a žalobu o paušálnu náhradu vo výške 40,- eur zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. a žalobcovi ako úspešnej strane sporu ich priznal voči žalovanému v celom rozsahu.

26. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie (č.l. 312) zo dňa 18.01.2018 a žiadal, aby odvolací súd predmetné rozhodnutie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol alebo rozhodnutie zrušil a vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie založil na odvolacích dôvodoch, ktoré označil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ C.s.p.

27. K odvolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ust. § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. uviedol, že zaň považuje konanie prvoinštančného súdu, ktorý nevyhovel jeho žiadosti o odročenie pojednávania, hoci bola doručená konajúcejmu súdu 5 dní pred konaním vytyčeného pojednávania. Súdu riadne oznámil, že zastupovanie s pôvodným právnym zástupcom a to s advokátskou kanceláriou Kovár a partneri s.r.o. dňa 08.11.2017 ukončil pre stratu jeho dôvery voči tomuto právnemu zástupcovi, pre pretrvávajúce zásadné nezhody v predmetnom konaní a pre ekonomickú a finančnú situáciu. Ukončenie právneho zastupovania bolo dôvodom, pre ktorý požiadal konajúci súd o odročenie vytyčeného termínu pojednávania a požiadal súd o poskytnutie primeraného časového priestoru pre naplnenie jeho základného práva spočívajúceho vo zvolení si právneho zástupcu vzhľadom na objektívnu a právnu náročnosť predmetného sporu. Okrem toho mal súd pojednávanie odročiť i z dôvodu, že štatutárny orgán, ktorým je konateľ žalovaného požiadal o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní z objektívneho dôvodu, ktorým bola náhla potreba ošetrovania člena rodiny, konkrétne maloletého dieťaťa, ktorému sa zhoršil jeho zdravotný

stav. Prvoinštančný súd ale uvedenej požiadavke nevyhovел a žiadosť o odročenie pojednávania nepovažoval za dôležitú. Prijatie takéhoto záveru súdom znamená porušenie práva žalovaného a súd konal v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou súdov, ak ukončenie právneho zastúpenia zo strany klienta nepovažoval za žalovaným uvedených okolností za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. Takýmto konaním došlo zo strany konajúceho súdu k porušeniu garantovaných procesných práv žalovaného, k čomu odvolateľ poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/26/1994 a uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/148/2011. Právo dať sa v konaní zastúpiť advokátom je jedným zo základných a nespochybniteľných práv, ktoré mal konajúci súd rešpektovať a umožniť žalovanému zmeniť pôvodne zvoleného advokáta, čo súdu oznámil v dostatočnom a primeranom časovom predstihu. Súd prvej inštancie mal pri posudzovaní žiadosti o odročenie pojednávania vychádzať z konkrétnych okolností daného prípadu, posúdiť ich vo vzájomnej súvislosti, vziať do úvahy, že žalovaný v priebehu konania nekonal s náznakom obštrukčných snáh oddialiť rozhodnutie vo veci samej, preto mal postupovať podľa ust. § 184 ods. 2 C.s.p. a pojednávanie odročiť. Podľa názoru odvolateľa nie je v tejto veci možná aplikácia ust. § 22 ods. 5 zák.č. 586/2003 Z.z., na ktoré odkázal prvoinštančný súd, pretože uvedené ustanovenie sa vzťahuje iba na jednostranné ukončenie zmluvy o poskytovaní právnych služieb odstúpením advokátom, čo sa nevzťahuje na tento prípad a vôľa žalovaného zvoliť si právneho zástupcu bola preukázaná i udelením plnej moci na zastupovanie advokátovi JUDr. Dominikovi Burdovi dňa 04.12.2017.

28. Odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p. založil odvolateľ na tom, že sa prvoinštančný súd vôbec nevyporiadal s dovolaním, ktoré bolo podané spoločnosťou Výcvikové zariadenie pre vodičov s.r.o., ktorá oznámila svoj vstup do konania ako intervenient na strane žalovaného. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 16Cb/73/2017-279 tento vstup nepripustil. Keďže proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie, podal intervenient v záujme ochrany svojich práv dovolanie a na základe tohto procesného úkonu bolo povinnosťou prvoinštančného súdu vec predložiť Najvyššiemu súdu SR ako súdu dovolaciemu na rozhodnutie, nakoľko bez tohto rozhodnutia nemal prvoinštančný súd v čase rozhodovania o veci samej jednoznačne ustálený okruh účastníkov. Práve predloženie dovolania, o ktorom môže rozhodnúť len dovolací súd, mal prvoinštančný súd vykonať a až názor vyslovený dovolacím súdom je záväzný pre ďalší postup prvoinštančného i odvolacieho súdu.

29. Odvolateľ namietol i nesprávne skutkové zistenie a nesprávne právne posúdenie veci, ktoré sú ako odvolacie dôvody upravené v ust. § 365 ods.1 písm. f/ a h/ C.s.p. Žalobca vyúčtoval za stavebnú časť diela zádržné vo výške 186.350,02 eur a 3/7 celkového zádržného je 79.864,29 eur, preto neobstojí záver konajúceho súdu, že žalobca preukázal nárok na vyplatenie dlhodobého zádržného za stavebnú časť vo výške 81.150,- eur. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že žalobcovi vznikol nárok i na zaplatenie zádržného vo výške 1 % zo sumy 975.000,- eur bez DPH, ale žalobca v žalobe ani v priebehu konania netvrdil, že vyúčtoval celú cenu technologickú časť diela a nedoložil k tomu žiadne dôkazy, ktoré by túto skutočnosť preukazovali. Faktúry, ktoré žalobca doložil a ktorými si vyúčtoval cenu technologickú časť diela predstavujú sumu 682.500,- eur bez DPH, ku ktorej nie je zrejmé, z akých dôkazov dospel súd k záveru, že si žalobca vyúčtoval cenu vo výške 975.000,- eur. Takýto záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, žalobca nepreukázal vyúčtovania celej ceny za technologickú časť diela, ale len vyúčtovanie ceny za časť diela vo výške 682.500,- eur bez DPH, preto mu mohol vzniknúť nanajvýš nárok na zádržné vo výške 6.825,- eur a vo zvyšnej časti nárok preukázaný nebol. Žalobcom pre nesprávne vyčíslenie dlhodobého zádržného na stavebnú a na technologickú časť diela tak nebol preukázaný.

30. Za spornú skutočnosť považuje odvolateľ otázku uplynutia záručnej doby na jednotlivé časti diela v zmysle Zmluvy o dielo, ktorá bola dohodnutá v prípade stavebnej časti na uplynutie 60-tich mesiacov a v prípade technologickú časť na uplynutie 36 mesiacov odo dňa protokolárneho odovzdania diela, ku ktorému došlo dňa 31.10.2010. Odvolateľ s poukazom na čl. VII. bod 7.2. Zmluvy o dielo má za to, že za predpokladu riadnej reklamácie vzniknutej vady a jej následného odstránenia, začína plynúť nová záručná doba odo dňa odstránenia vady. V konaní bolo preukázané, že dielo malo mnoho väd, ktoré bránili jeho riadnemu užívaniu, tieto žalovaný reklamoval a žiadal žalobcu, aby ich odstránil. Niektoré vady žalobca uznal a odstránil, niektoré reklamácie neakceptoval a odmietol vady odstrániť, z čoho má odvolateľ za to, že nárok žalobcu je v celom rozsahu nedôvodný práve pre viaceré vady, ktoré neboli zatiaľ žalobcom ako zhotoviteľom odstránené. Na základe tejto skutočnosti nedošlo k uplynutiu záručnej doby a tak neboli splnené ani zmluvné podmienky pre uvoľnenie zádržného. Žalobu podanú titulom nároku na vyplatenie zádržného považuje odvolateľ za konanie v rozpore so zásadami poctivého

obchodného styku, na ktorý rozpor poukazoval i vo svojich podaniach adresovaných prvoinštančnému súdu v priebehu konania. Dokumentácia, ktorú ako objednávateľ súdu predložil preukazuje, že počas plynutia záručnej doby sa vyskytlo veľké množstvo vád, tieto riadne reklamoval u žalobcu, ale tento nepristúpil k ich odstráneniu. Z dôvodu opakovania sa vád dielo nebolo plne užívateľsky schopné, vznikali problémy, čo ovplyvnilo i kvalitu služieb, ktoré žalovaný poskytoval svojim klientom. Odvolateľ aplikáciu ust. § 266 ods. 2 a 3 Obchod. zák. pri posúdení uplynutia či neuplynutia záručnej doby, z ktorej vychádzal a na ktorú odkázal prvoinštančný súd považuje za správnu, ale právny záver, ku ktorému následne súd dospel je nesprávny. Vzhľadom na okolnosti prípadu nemožno vylúčiť, že iné osoby nachádzajúce sa v postavení žalovaného by vznik zmluvnej povinnosti uhradiť zvyšnú časť dlhodobého zádržného na stavebnú a technologickú časť v zmysle Zmluvy o dielo posudzovali inak, a to ako žalovaný. Preto právne posúdenie plynutia záručnej doby ako uviedol prvoinštančný súd považuje odvolateľ za nesprávne. Rovnako sa nestotožňuje ani s posúdením svojej povinnosti prihlásiť si nároky z vadného plnenia do reštrukturalizácie v zmysle § 120 ods. 2 zák.č. 7/2005 Z.z.. Uvedené nároky sú prednostnými nepeňažnými pohľadávkami, ktoré sa v zmysle § 120 ods. 2 zákona neprihlasujú do reštrukturalizácie, nepôsobia na ne účinky začatia reštrukturalizačného konania, ani sa do reštrukturalizačného plánu nezahŕňajú a reštrukturalizácia žalobcu tak nemala mať žiaden vplyv na vznik a existenciu nárokov žalovaného na odstránenie vád diela, ani na reklamované vady s povinnosťou ich zo strany žalobcu odstrániť a tak je možné, aby si žalovaný náklady na odstránenie vád, ktoré má voči žalobcovi započítal.

31. V závere odvolania žalovaný namietol nesprávnosť rozhodnutia o priznaní paušálnych nákladov, ktoré si žalobca uplatnil vo výške 400,- eur v zmysle § 369c ods. 1 Obch. zák., pričom súd rozhodol iba o zamietnutí tohto nároku v časti o zaplatenie 40,- eur, ale opomenul rozhodnúť o zvyšku, preto uvedený výrok považuje odvolateľ za nesprávny.

32. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 08.03.2018, ktoré bolo doručené prvoinštančnému súdu dňa 14.03.2018 (č.l. 323) a žiadal, aby odvolací súd odvolanie neakceptoval a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Zdôraznil, že žiaden zo štyroch dôvodov odvolania na ktoré poukázal odvolateľ nie je daný a dôvodný. Procesný postup súdu, ktorý odvolateľ napáda a podľa ktorého súd rozhodol v jeho neprítomnosti nie je porušením jeho práva na spravodlivý proces, pretože už dôkazová materiál predložená prvoinštančnému súdu do pojednávania vytýčeného na deň 06.10.2017 umožňovala súdu rozhodnúť vo veci. Prvoinštančný súd v rozhodnutí náležite odôvodnil, prečo nevyhovel návrhu žalovaného na odročenie pojednávania, vzal do úvahy i širšie súvislosti a priebeh celého konania, preto žiadosť o odročenie pojednávania spojená s výmenou právneho zástupcu žalovaného bezprostredne pred termínom určeného pojednávania považuje i žalobca za obštrukciu zo strany žalovaného s cieľom vyhnúť sa samotnému konaniu pojednávania. Súd prvej inštancie pritom poskytol dostatočný priestor žalovanému a umožnil mu doplniť svoje tvrdenia a dôkazy o existencii a výške nákladov, ktoré vynaložil na odstránenie vád diela vo vlastnej rézii, na čo ale žalovaný vôbec nereagoval, žiadne vyjadrenie neurobil, preto nemohol byť vyhodnotený postup žalovaného inak, než urobil prvoinštančný súd. Snaha žalovaného zámerne vyvolať prieťah v konaní je evidentná a nemôže byť ani odstránená jeho tvrdením o znemožnenie realizácie jeho procesných práv. Za účelovú považuje žalobca i obštrukciu spojenú so vstupom spoločnosti Výcvikové zariadenie pre vodičov s.r.o. do konania v postavení intervenienta, ktorú musel vyhlásiť súd za neprípustnú pre bezúčelnosť a absenciu právneho záujmu na výsledku konania a rovnako snaha o prieťahy v konaní bola evidentná i z podania dovolania intervenientom. Výška nároku na vyplatenie zádržného vychádza z účtovnej evidencie žalobcu a ktorú žalovaný v priebehu konania nerozporoval. Rozdiel v sume zádržného, keď pri faktúre č. 1051020036 je uvedená nižšia suma zádržného ako je správny nárok žalobcu a na ktoré poukázal i prvoinštančný súd žalobca na pojednávaní konanom dňa 14.11.2017 vysvetlil tak, že žalovaný už v splátkach ceny podľa príslušnej faktúry zaplatil aj časť ceny, ktorú bol oprávnený zadržať. Na pojednávaní konanom dňa 06.10.2017 bol súdom prvej inštancie vyslovený záver, že žalovanému vznikla povinnosť doplatiť zadržávanú časť ceny diela tak za stavebnú ako aj technologickú časť a to okamihom uplynutia dojednanej záručnej doby. Proti tomuto žalovaný nič nenamietal. Po predbežnom právnom posúdení veci prvoinštančným súdom sa žalovaný síce pokúšal výšku žalovaného nároku zvrátiť tvrdením o vynaložených nákladoch na predbežné odstraňovanie reklamovaných vád, a práve z toho dôvodu bolo pojednávanie odročené a bola žalovanému súdom poskytnutá lehota 14 dní na predloženie dôkazov o vzniknutých nákladoch. Žalovaný túto dobu nevyužil, zostal nečinný a tak neunesol dôkazné bremeno k preukázaniu, že mu právo akokoľvek znížiť výšku zádržného uplatňovanú v žalobe vzniklo. Prvoinštančný súd vyhodnotil pre úplnosť i právne následky samotnej reštrukturalizácie,

ktorá u žalobcu prebehla a ak si žalovaný neuplatnil prihláškou finančné náklady vynaložené na opravu, tak reštrukturalizácia bráni tomu, aby ich bolo možné započítať voči žalovanej pohľadávke žalobcu.

33. Na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného reagoval žalovaný odvolacou replikou zo dňa 05.04.2018 (č.l. 333). Namietol, že žalobca vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne zásadné skutočnosti, ktorými by rozporoval tvrdenia žalovaného uvedené v odvolaní, jeho tvrdenia sú zavádzajúce a účelové, ku ktorým považuje odvolateľ za potrebné sa vyjadriť v súvislosti s právnym posúdením veci. Odvolateľ s tvrdením žalobcu nesúhlasí, ako jednoznačne vyjadril i v odvolaní. Nepovažuje za správne, že by výška zádržného nebola zo strany žalovaného v priebehu konania rozporovaná, pretože námietky voči nej vzniesol tak v stanovisku k žalobe zo dňa 23.06.2017, ako aj k stanovisku žalobcu zo dňa 06.10.2017, na pojednávaní konanom dňa 06.10.2017a tiež v samotnom odvolaní podanom proti rozhodnutiu prvoinštančného súdu. V uvedených vyjadreniach odvolávajúci sa žalovaný nárok popiera v celom rozsahu, považuje ho za nedôvodný tak do výšky ako i dôvodu. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že pôvodný právny zástupca žalovaného na jeho výzvu, koľko z vlastných prostriedkov vynaložil na odstránenie reklamovaných väd uviedol, že súdu dôkazy neoznámili, „lebo súdu nemajú čo oznámiť“, je vyjadrenie, ktoré nebolo zo strany pôvodného právneho zástupcu nikdy nevyslovené a tak je nepodložené a nepravdivé. V závere tohto vyjadrenia poukázal nový právny zástupca na zmenu spôsobu výkonu advokácie s tým, že poskytovanie právnych služieb advokátom JUDr. Dominikom Burdom prešlo na spoločnosť BURDA LEGAL s.r.o.

34. Na odvolaciu repliku žalovaného reagoval žalobca odvolacou duplikou zo dňa 27.04.2018 (č.l. 342), v ktorej odkázal na svoje vyjadrenie k odvolaniu, na ktorom trvá a nepovažuje za potrebné opätovne polemizovať s vyjadreniami žalovaného, ktoré odvádajú pozornosť od merita veci.

35. Spis z dôvodu podaného odvolania bol predložený Krajskému súdu v Trnave ako súdu odvolaciemu na rozhodnutie o odvolaní. Odvolací súd ale zistil, že súd prvej inštancie opomenul rozhodnúť o celom nároku uplatnenom žalobu, keď nerozhodol o sume paušálnej náhrady, ktorú si uplatňoval žalobca vo výške 400,- eur a súd v rozsudku zamietol iba nárok na zaplatenie 40,- eur, a tak o časti vo výške 360 eur zostalo nerozhodnuté, ktorá skutočnosť bránila odvolaciemu súdu rozhodnúť o veci. Na základe tohto zistenia bol spis prípisom zo dňa 23.05.2019 (č.l.356) vrátený prvoinštančnému súdu s tým, aby o časti, o ktorej opomenul rozhodnúť rozhodol podľa § 225 C.s.p. dopĺňacím rozsudkom.

36. Súd prvej inštancie za účelom odstránenie nedostatku vytknutého odvolacím súdom vytýčil vo veci pojednávanie na deň 19.07.2019 a predvolal strany sporu. Žalobca ospravedlnil svoju neúčast a uviedol, že je uzročený s tým, že mu tento nárok nevznikol. Rovnako sa ospravedlnil i žalovaný z dôvodu plánovanej zahraničnej cesty svojho právneho zástupcu. Dňa 01.07.2017 bolo zo strany žalobcu prvoinštančnému súdu doručené podanie (č.l.385) v ktorom uviedol, že pre zjednodušenie veci berie žalobu v časti týkajúcej sa paušálnych nákladov v časti 360 eur späť. Žalovaný s týmto späťvzatím v podaní zo dňa 18.07.2019 súhlasil (č.l.392) a prvoinštančný súd tak zrušil pojednávanie vytýčené na vydanie dopĺňacieho rozsudku a uznesením č.k. 16Cb/73/2017-395 konanie o nároku na zaplatenie 360 eur zastavil. Po doručení tohto uznesenia stranám sporu vec znovu predložil odvolaciemu súdu bez toho, aby sa vypořiadal s podaným dovolaním (č.l. 284). Odvolací súd v pokyne na vydanie dopĺňacieho rozsudku síce výslovne neuložil prvoinštančnému súdu povinnosť predložiť dovolanie odvolaciemu súdu nakoľko nepredpokladal, že prvoinštančný súd, keďže vykonal potrebné procesné úkony súvisiace s podaným dovolaním, nezostane nečinný a i bez úpravy zo strany odvolacieho súdu dovolanie odvolaciemu súdu na rozhodnutie predloží. Prvoinštančný súd ale dovolanie odvolaciemu súdu nepredložil a v odvolaní sa ním žiadnym spôsobom nevypořiadal, preto odvolací súd na základe tohto zistenia i s poukazom na odvolací argument žalovaného znovu vrátil spis prvoinštančnému súdu s pokynom na jeho predloženie odvolaciemu súdu (č.l.414) .

37. Dovolací súd, ktorému bol spis prvoinštančným súdom predložený na rozhodnutie o dovolaní rozhodol uznesením č.k. 4 Obdo/20/2020-430 zo dňa 10.06.2020 a následne bol spis dňa 24.08.2020 predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní.

38. V čase rozhodovania o dovolaní podal žalobca ústavnú sťažnosť proti Okresnému súdu Dunajská Streda, ktorú Ústavný súd SR odmietol ako zjavne neopodstatnenú uznesením IV. ÚS 442/2020 zo dňa 22.09.2020.

39. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie proti rozhodnutiu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§379 a § 380 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§385 ods.1 C.s.p.) keď dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

40. Podľa § 219 ods. 3 C.s.p. miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku súd oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením.

41. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v spojení s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, ktorými sa musí odvolací súd vo svojom rozhodnutí vysporiadať (§ 387 ods.3 C.s.p.), odvolací súd nezistil, že by v konaní došlo k takým vadám, na ktoré by mal prihliadať z úradnej povinnosti (§ 380 ods.2 C.s.p.), preto vychádzal iba z odvolacích dôvodov, ako ich odvolateľ vymedzil v odvolaní a ktoré označil s poukazom na ust. § 365 ods.1 písm. b/, d/, f/, h/ C.s.p.

42. Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolanie posudzuje len v medziach odvolacích dôvodov, pri rešpektovaní neprípustnosti novôt v odvolacom konaní, ak nie sú pre ich pripustenie splnené zákonom vyžadované podmienky (§ 366 C.s.p.) Z uvedené vyplýva, že odvolací súd posudzuje a zaoberá sa len tými závermi uvedenými v prvoinštančnom rozhodnutí, ktoré sú spojené s odvolateľom uvedenými a vymedzenými odvolacími dôvodmi a v medziach, v akých odvolateľ výrok rozhodnutia napáda. Odvolací súd sa zaoberá len tým, čo odvolateľ rozporuje v odvolaní. Čo nie je napadnuté odvolaním sa predmetom odvolacieho prieskumu nestáva a zostáva založené na záveroch, ku ktorým dospel a ktoré vyslovil v rozhodnutí prvoinštančný súd.

43. Odvolateľ v odvolaní argumentoval predovšetkým odvolacím dôvodom založeným na nevyhovení jeho žiadosti o odročenie pojednávania, ktorý je uvedený v § 365 ods.1 písm. b/ C.s.p. a podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

44. Odvolací súd s prihliadnutím na obsah podaného odvolania rozhodnutie posudzoval v prvom rade z hľadiska tohto odvolacieho dôvodu, k čomu považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že tento odvolací argument nie je bezbrehý a jeho naplnenie je dané v prípade, ak bolo strane sporu znemožnené realizovať jej procesné práva v takej intenzite, ktorá založí záver, že celé konanie je nespravodlivé, zo strany konajúceho súdu došlo k výraznému zasiahnutiu a k poškodeniu práv strany sporu a to vydaním prekvapivého rozhodnutia, ktoré odvolateľ neočakával, pretože bolo rozhodnuté o veci inak ako obvykle.

45. Odvolací súd k uvedenému zdôrazňuje, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je riadne a dôsledne odôvodnené, je zrozumiteľné a dáva odpoveď na všetky pre rozhodnutie o veci podstatné otázky, i keď sa s nimi odvolateľ nestotožňuje. Podľa záveru odvolacieho súdu nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu spojeného s porušením práva na spravodlivý proces (§365 ods.1 písm. b/ C.s.p.). Podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia sa nemusí vyporiadavať s každou jednou poznámkou či pripomienkou sporovej strany, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (ÚS SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09). K námietke žalovaného o porušení práva na spravodlivý proces z dôvodu, že súd nevyhovel jeho žiadosti na odročenie pojednávania a neumožnil mu zvoliť si na zastupovanie iného právneho zástupcu odvolací súd dodáva, že prvoinštančný súd v odôvodnení podrobne vysvetlil, z akého dôvodu jeho žiadosti na odročenie pojednávania nevyhovel a s ktorým názorom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Okrem toho Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka. Práve v prípade žalovaného súd vychádzal z konkrétnych okolností prípadu, z jeho postoja k veci a pre nedostatočnú obranu, ktorá nevychádzala z jasných a konkrétnych dôkazov poskytol mu odročením pojednávania, ktoré sa konalo dňa 06. 10.2017

na deň 14.11.2017 dodatočne dostatočný časový priestor k tomu, aby mal možnosť svoju dôkaznú povinnosť naplniť a adekvátne sa voči žalobe brániť. Uvedenú možnosť ale žalovaný nevyužil, žiadnym spôsobom na poskytnutú lehotu nereagoval a po uplynutí 5-tich týždňov bez jedného dňa od odročeného pojednávania súdu dňa 09.11.2017 oznámil (č.l. 281), že pár dní pred určeným termínom pojednávania zostal bez právneho zástupcu, pretože stratil voči svojmu právnenému zástupcovi dôvodu pre okrem iného pretrvávajúce zásadne nezhody, a tak mu vypovedal dňa 08.11.2017 plnomocenstvo na zastupovanie, žiada o odročenie vytýčeného pojednávania a poskytnutie dostatočného časového priestoru k tomu, aby si mohol zvoliť iného právneho zástupcu. Odvolací súd nepovažuje takýto postoj žalovaného voči konajúcemu súdu za ospravedlniteľný, ktorý by zakladal dôvod pre odročenie pojednávania zo zákonného dôvodu, ako predpokladá ust. § 183 ods.1 C.s.p., podľa ktorého pojednanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednaní nechali zastúpiť. Uvedené ustanovenie vyžaduje nielen nedostavenie sa na pojednanie ale i posúdenie, či nemožno spravodlivo žiadať o možnosť nechať sa na pojednaní zastúpiť. Žalovaný za dôvod vypovedania plnomocenstva označil stratu dôvody a pretrvávajúce nezhody medzi nim a jeho právnym zástupcom. Zo spisu vyplýva, že právneho zástupcu si zvolil dňa 09.06.2017 (č.l.80), tento za neho vykonával príslušné procesné úkony, preto ak mali byť medzi nim a právnym zástupcom pretrvávajúce nezhody, mal žalovaný dostatok času k tomu, aby si mohol zvoliť iného právneho zástupcu, preto má odvolací súd za to, že pre odročenie pojednávania nebola splnená podmienka nemožnosti spravodlivo žiadať nechať sa v konaní zastúpiť iným zástupcom, a tak nebol na strane žalovaného dôvod pre odročenie pojednávania a tým ani odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom postupe súdu, na ktorý v odvolaní žalovaný poukazuje. Rovnako tomu je i pri posúdení žiadosti o odročenie pojednávania a ospravedlnenia neúčasti konateľa žalovaného z dôvodu údajného ošetrovania člena rodiny, ktorá bola doručená do podateľne prvoinštančného súdu 5 minút pred začatím pojednávania (č.l.292). Uvedený časový údaj nie je síce dôvod, pre ktorý by nemohlo byť pojednanie odročené (§ 184 ods.1 C.s.p.) , ale v tomto prípade nie je tento dôvod naplnený, pretože súd postupoval podľa § 183 ods.1 C.s.p., keď neuznal strane sporu nemožnosť byť zastúpeným a v takom prípade osobná účasť strany nie je vyžadovaná. Nálezy ÚS SR ale nevychádzajú zo situácie porovnateľnej s tou, ktorá nastala v tomto konaní, preto nie sú v tomto prípade použiteľné.

46. Odvolací dôvod predpokladaný ust. § 365 ods.1 písm. d/ C.s.p., podľa ktorého konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sa vzťahuje na tie odvolacie dôvody, ktoré nemožno podradiť pod ostatné, v ust. § 365 C.s.p. uvedené dôvody, ale ktoré musia mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Za takúto vadu označil odvolateľ nerešpektovanie postupu prvoinštančným súdom po podaní dovolania spoločnosťou Výcvikové zariadenie pre vodičov, s.r.o., ktorá oznámila svoj vstup do konania podľa § 82 C.s.p. ako intervenienta, ktorému návrhu ale prvoinštančný súd nevyhovelo uznesením č.k. 16Cb/73/2017-279. Uvedené uznesenie napadol intervenient dovolaním a bolo povinnosťou súdu vec predložiť na rozhodnutie dovolaciemu súdu. Prvoinštančný súd ale takto nekonal a tak nemal ustálený okruh účastníkov. Táto odvolacia námietka je ale v čase rozhodovania odvolacieho súdu odstránená a tak nemôže založiť dôvod brániaci vydaniu potvrdzujúceho odvolacieho rozhodnutia a tak ani tento odvolací dôvod neobstojí.

47. Odvolací argument založený na ust. § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. znamená, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a teda sa týka nedostatkov v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcich v tom, že skutkové zistenie, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie sú nesprávne. Musí ísť o také skutkové zistenie, na základe ktorého súd vec posúdil po právnej stránke nesprávne, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, v dôsledku čoho je nesprávny a chybný súdom vyslovený právny názor a skutkové zistenie tak nezodpovedá vykonaným dôkazom, súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývali, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi vykonané opomenul, napriek tomu, že vyšli najavo. Nesprávne skutkové zistenia sú tiež také, ktoré súd založí na chybnom hodnotení dôkazov, čím nastane logický rozpor v ich hodnotení z hľadiska zákonnosti, pravdivosti, prípadne i dôležitosti. K uvedenému vo všeobecnosti platí, že ak žalobca v podanom odvolaní namieta skutkové závery prvoinštančného súdu, jeho námietka vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011 sp. zn. 3Cdo 204/2009, v zmysle ktorého...„Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov

je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov“. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a navrhovaným hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého ... „dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.“. Odvolací súd nezistil taký postup prvoinštančného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

48. Pre odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. platí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, vyvodzuje zo skutkového zistenia práva a povinnosti, ktoré majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

49. Odvolací súd k týmto odvolacím dôvodom zdôrazňuje, že v čase vykonávaného dokazovania prvoinštančným súdom odvolateľ ničím konkrétnym neargumentoval, pričom mu a prvoinštančný súd poskytol i dodatočnú lehotu k tomu, aby dôkazy, ktoré žiada vykonať, resp. ich konkretizáciu súdu predložil. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaným hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

50. Podľa § 149 C.s.p.

Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Podľa § 150 C.s.p.

(1) Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

(2) Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

Podľa § 151 C.s.p.

(1) Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

(2) Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

51. Súd prvej inštancie sa v rozhodnutí o veci podrobne venoval všetkým podstatným dôkazom, ktoré predložil a na ktoré poukazoval žalobca, ku ktorým ale žalovaný nezaujal žiadne konkrétne stanovisko a neuviedol také skutočnosti, ktoré by boli podstatné pre posúdenie správnosti rozhodnutia. Pre uznanie argumentácie žalovaného a jej správnosť nemôže postačovať len popretie argumentov žalobcu, ktoré tento podporil i predloženými dôkazmi, a tak žalovaný ako strana sporu musí k tvrdeniam žalobcu uviesť konkrétne protiargumenty, ktoré ale nemôžu byť len vo všeobecnej rovine. Ak žalovaný nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu uvedenými v žalobe, na pojednávaní konanom dňa 06.10.2017 mal možnosť ich vyvrátiť inými skutkovými tvrdeniami, práve s prihliadnutím na predbežné právne posúdenie veci vykonané prvoinštančným súdom na predmetnom pojednávaní, na ktorom súd zaujal stanovisko tak k plynutiu záručnej doby a jej interpretácii významnej pre posúdenie správnosti žalovaného nároku, ako i k nečinnosti žalobcu pri odstraňovaní reklamovaných väd a k preukázaniu vzniknutých finančných nákladov, ktoré žalovaný na ich odstránenie vynaložil. K tomuto súd poskytol žalovanému i lehotu na adekvátnu obranu a preukázanie, resp. na označenie dôkazov, ktorú ale žalovaný nevyužil. Súd upriamil pozornosť žalovaného v súvislosti so vznesenou námietkou premĺčania na právnu úpravu uvedenú v ust. § 388 Obchod. zák. a § 358 a nasl. Obchod. zák. a k tomu i na účinky reštrukturalizácie s poukazom na to, že zo strany žalobcu ide jednoznačne o pohľadávku peňažnú, ku ktorej ak chce žalovaný uplatniť pohľadávku spočívajú v nákladoch vynaložených na odstránenie väd diela, za ktoré zodpovedá žalobca ako zhotoviteľ, musí ich preukázať a číselne vyjadriť. Ak ide o nepeňažné pohľadávky, tieto sa neuplatňujú prihláškou v rámci reštrukturalizácie, ale v takom prípade nemôže žalovaný žiadať započítať nárok vzniknutý zo zodpovednosti za vady s pohľadávkou na vyplatenie zádržného, pretože sa nejedná o pohľadávky rovnakého druhu, ako vysvetlil prvoinštančný súd v odseku 13. rozsudku.

52. Podľa § 387 C.s.p.

(1) Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

(2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

(3) Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

53. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd má za to, že prvoinštančný súd náležite svoje rozhodnutie odôvodnil, prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo a čo označili a uviedli strany sporu, vysvetlil vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami, ktorými sa riadil a právnymi závermi, ktoré aplikoval. Na základe uvedeného tak odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

54. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods.1 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

55. Senátom konajúceho súdu bolo toto rozhodnutie prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať

pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.